

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

1-2

JAN.—FEB.

1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки. Видає: Централь Українців Католиків. Редагує: о. Семен Іжик. Адміністратор Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодинокі число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Оцим числом починаємо 15-тий рік видавання для Вас, українські Діточки, дитячого журналика “Мій Приятель”. Ми все бажали й бажаємо, щоб він дійсно був Вашим приятелем і помагав Вам вчитися української мови, культури, пізнавати українську історію, географію, твори наших письменників, вірші, казки, оповідання тощо. І він дійсно був Вашим приятелем. Але “Мій Приятель” хоче теж мати приятелів, а ними маєте бути Ви, українські школярки й школярі! Ви маєте помагати нам, щоб ми жили, росли й писали для Вас. Але як? — спитаєте, — маємо Вам помагати? Маєте бути нашими читачами, але такими,

що платять за журналик, маєте приєднувати нам все нових передплатників, бо багато наших передплатників за цих 14 років вже стали дорослими і їм вже “Мій Приятель” не годиться. Але все нові діточки підрастають і про них треба старшим подбати, щоб вони стали нашими новими ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ. А це штука не важка, післяв \$2.00, свою адресу і вже має цілий рік, кожного місяця свіже число. Є що читати.

З Новим 1963 Роком пішліть нам НЕГАЙНО Свою передплату, приєднайте нового передплатника!

Зачинаймо з Богом 1963 рік!

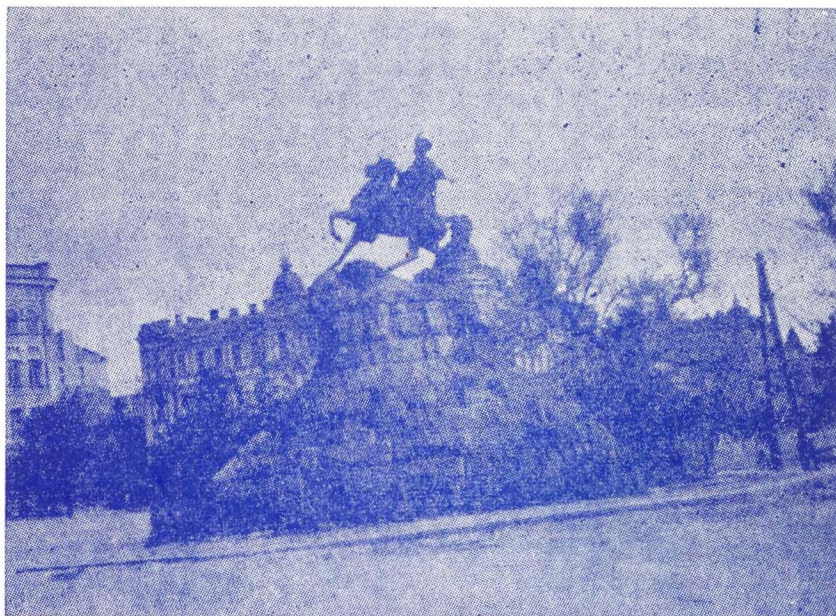
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ

При кінці 1962 року:

Оксана Куйбіда, Бронкс, ЗДА — \$1.00; П. Ключковський, Портедж ля Прері, Ман.— \$0.40; Всеч. о. А. Трешневський, Філадельфія, ЗДА — \$3.00;

Щиро дякуємо. Хто наступний?

СЕРЦЕ УКРАЇНИ

(В пошану Роковин 22 Січня)

О Києве! Столице давня, світла!
Ти наша славо, плекана віками!
Твоя краса, що в давнину розквітла,
Подоптана варварськими ногами.

Печерська Лавра, пам'ятник Богдана,
І стародавній наш Собор Софії —
Там народилась правда довгождана,
Світанок щастя, вольностей надії.

Дніпро - ріка веселкою сіє,
Під Києвом бурхливі котить води;
Там повсякчас Тарасів дух ширяє,
Як символ правди, щастя і свободи.

Сади в квітах і чар васильків, м'яти,
І неба синь, і мова солов'їна! —
Чи є слова, щоб ними оспівати,
Красу землі, що зветься Україна!

О Києве, столице многоцвітна!
Твоя любов до правди не загине,
Бо прийде час, що Воля знов розквітне,
Й заб'ється вільно серце України.

Іванна Савицька

ЗАСІВАЛЬНИКИ

Новорічне оповідання.

Що тільки минуло Різдво, таке пахуче, солодке і веселе, як Михайлик почав якось дивно поводитись у хаті. Він перш за все став розповідати щось своїй два роки старшій сестричці Марійці, а коли їй засвітилися очі і вона притакнула головою, — з того часу можна було їх часто бачити разом на півголосній розмові, на якихсь таємних приготуваннях і навіть на спільній мандрівці до приятеля Михайлика, Василя, що жив поруч на сусідній фермі. Хто був би слідкував у той час за Михайликом та Марійкою, той був би напевно завважив, що Марійка вишукувала якісь платки, що шила з них щось і що Михайлик одного дня був сильно затурбований, аж мало не плакав, другого ж — після наради з Марійкою та Василем, — був веселий і навіть пробував щось співати.

Найприкріше було при цьому те, що все це робилося так, щоб мати і батько знали про все найменше, це мала бути тайна і несподіванка для них. Ця трійка, — Михайлик, Марійка і Василь, — підготовляли щось, про що вирішили до якогось часу мовчати і хоч як кортіло нераз Михайлика, а ще більше Марійку, розповісти про все матері, — вони останніми силами витримували і мовчали.

День перед Новим Роком Михайлик і Марійка знову спитали матері, чи можуть піти до Василя, а коли мати дозволила — бігли туди, аж курили снігом і задихалися до втоми. Василь того дня був врочистий, розяснений,

він затагнув Михайлика і Марійку ніби то подивитись на крілики — і тут же, коло кріликів, відбулася остання розмова про велику тайну всіх троїх. Василь сказав голосно тільки:

— Ну, я вже все знаю без решти і вивчив на пам'ять — і після цього знову всі троє говорили півголосом, щось повторяли за Василем і він у чомусь виправляв їх. Майже під вечір Михайлик з Марійкою вернулися до хати, ще про щось домовилися і пішли на диво скоро спати.

Чергового дня, — це було на сам Новий Рік, — Марійка збудила Михайлика тільки стало світати. Він навіть пробував бурмотіти, щоб залишила його в спокою, але вона сказала Михайликові щось таке у вухо, що він змовчав і став одягатись. Обое спали в окремій кімнатці, а що мати і батько засиділись були поза північ, то тепер спали так щиро, що й не чули, як Михайлик і Марійка одяглися, помолились, надягнули на себе плащі, взяли якісь клучочки і вийшли, — зрештою як би й чули були, були б не дивувались, бо на фермі буває усяко, а Михайлик нераз вранці ставав тай біг подивитися до кріликів чи голубів. Обое знову побігли до Василя, що вже ждав їх і повів знову до кріликарні, де відбулася остання нарада. З кріликарні вийшли всі троє іншими: у кожного через плече висіла торбина і в торбині було чогось повно.

І от уявіть собі: батько Михайлика якраз поголився і складає бритву, мати варила щось на кухні, коли

це в хату вбігають всі троє: Михайлик, Марійка і Василь. Червоні від холоду і задихані. Вбігають, з торбами, руки в торби і нагло:

— Сійся, родися, жито, пшениця, всяка пашниця! На щастя на здоров'я, на той новий рік, щоб в цій хаті всім жилося краще, як торік! — закричали всі троє і на батька, на матір, на хату посипалось зерно, ніби малі справді сіяли зерном.

Батько і мати оторопіли спершу, а потім батько засміявся:

— Дякую, дякую! Ну так от ви чого стільки літали до себе і змовлялися! Засівальниками захотіли бути, новорічниками! — і він по-черзі всім поклав руку на голови, а хлопцям навіть чуприну потермосив. — Славно, хлопці, славно, Марійко! Що батьківський звичай пам'ятаєте, не забуваєте!

— Ну, знаєте, — каже мати Михайлика. — Ніколи я була б не сказала, що ви на таке впадете. Так у нас, бувало, в Україні, кожного року на Новий Рік діти бігали та засівали. І так само бажали, як ото ви. Ой, набігалася, бувало, і я, аж ноги боліли. А люди тіпилися засівальникам і давали їм — хто бублика, хто пампуха, хто обарінка, а хто грошників пару. Такого бувало в торбу набереш, що аж тяжко нести до хати. Го-го, добрі часи були...

Михайлик, Марійка і Василь стоять і не знають, що говорити.

— А хто ж це вас навчив так справно все робити? — питає батько.

— О, це Михайлик видумав сіяти, каже Василь.

— А Василь навчив нас вінчувати, — каже Михайлик. — У нього бабуся все пам'ятала і він від ньої вивчив, а там уже і нас навчив!

— Дивіть-дивіть, — каже батько. — Славні ви діти. Але коли вже ви почали звичаєм, то будемо його триматись далі. Давай, мамо, дітям тих пампушків, що ти вчора насмажила, від мене вони дістануть по 10 центів і хай сідають снідати. А там я запряжу коня в санки і повезу засівальників до сусідів, щоб знали, що наш закон не переводиться. Добре?

... Що було казати? Михайлик тільки в очі подивився татові:

— Ти вважаєш, тату, що ми добре зробили? Бо я боявся, що ти будеш кричати...

— А ти юначе, каже батько, — То ж і я і всі ми будемо шанувати тих, що рідного звичаю прабатьківського будуть держатись та не соромитись. Я з вами їду сіяти далі, не казав я? Ану тільки скоро снідаймо, бо сіяти можна тільки до часу, поки в церкві не правлять великої Служби Божої.

...І тієї днини цілий десяток українських фарм об'їхав дивний похід: санки, на яких був здоровий фармер і троє дівчорішків. Вони спинялися коло хат, діти вилазили з санок і сіяли. Люди всміхалися, дякували, дивувалися, обдаровували. Навіть у хату просили, але засівальники казали: — Не можна, бо треба ще до інших поїхати та посіяти! — і їхали далі.

Український звичай був того дня гостем в українських фермерських хатах одної округи в Канаді.

У гайку, де колись росли опеньки, жили зайчики сіренькі. Шубка на них тепла, хвостик схожий на м'яча, вушка стирчать, очка блищать. Було всіх зайчиків п'ять.

Як прийшли Різдвяні Свята, заметушилася хата. Тут зайчиха порядкує, заяць надворі майструє, а маленькі зайченята обступили маму й тата, подають і помагають, як уміють і як знають.

Вже до свят усе готове. Печиво пухке, чудове... З маком жовті колачі, і великі і малі. Коржики ще й паляниці та з біленької пшениці.

Чобіток нових по парі заяць "притаскав" у дарі. П'ять новеньких козушків сам один пошити вспів. Хатка, хоч уже валиться, чистою аж блищиться...

— Ну, святкуймо! — каже мати. — Вже пора колядувати.

Одізвалась Сіра Спинка, наймолодша в них дитинка, — Мамо, мамо! Де ж ялинка?

Каже мати. — Ну, давайте, підождімо! Куцика в яри пішлімо. Він прудкий, тож за хвилинку принесе з яру ялинку...

Скочив зайчик по долині, низько поклонивсь ялинці. І сюди і туди, каже нищечком: — Ходи! Ой,

ходи мерщій до нас, різдвяний звеселиш час.

Та ялинка не схотіла. Вся інеем заблистіла, золотими зірочками, кристалевими свічками та сказала на біду: — Не підуй!!

Куцик як прибіг до хати, став рідні оповідати, як в яру ген у долині він кланявся там ялинці. Як вона ціла блистіла, срібна, пестра, гарна, біла... Кращої немає в снах, ні в ліску, ні по хатках...

Заметушилася хата. Заяць розвалив загату, вхопив швидко чобітки, ще й новенькі козушки. А зайчиха паляниці із біленької пшениці, пиріжки й колачі, що місила уночі. Зайченята непомалу позбирали, що попало і швиденько по сніжку скоком-боком, вже в ярку. Все склали до стіп ялинки, не марнують ні хвилинки.

Заяць вже будує хату, і направляє загату. А зайчиха у куті сипле маку до куті, ліпить пиріжки з капусти, на олій кидає хрусти. А маленькі зайченята обступили маму й тата. Веселенькі, не дармують, на весь голос колядують.

А ялинка вся блищиться, від інеем аж іскриться. Гомін лісом покотився — Бог Предвічний народився!

НОВОРІЧНІ ПОСТАНОВИ

(На 1963 рік).

Рік старий уже скінчився
З ним старі усі турботи,
А Новий настав, наснаги
Дасть, — завзяття до роботи.

Заявив малий Андрійко:
(Маю вдачу теж завзяту),
Вислати за “МІЙ ПРИЯТЕЛЬ”
Якнайскорше передплату.

Зразу люди поробили
Всякі різні постанови,
Як і що робити будуть
І які в душі обнови.

І до того ще додати
Я бажаю більше трошки,
“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” прочитати
Все, “від дошки аж до дошки.”

Ну, а діти?, як звичайно,
Обіцяли теж багато,
Бо ж це день Нового Року,
То звичай такий в це свято.

Крім тієї постанови,
(Це не є ніякі лишки),
Мушу місячно читати
Щонайменше дві-три книжки,

Кажуть діти: “Цього року
Вчитися будемо краще,
Запевняємо усіх вас,
“Наше діло” не пропаще!

Українські, безперечно.
Це всі наші постанови.
Не трудні а шлях до щастя...
Нашої душі обнова.

Богдан Федчук.

Ось, ростемо ми нівроку
На потіху тата, мами,
Будьте певні, що підемо
Вашими, усі слідами,

Бо зробили ви багато
І велике діло, гарне.
Ваші труди, ваша праця,
Не піде вже, ні, на марне.

Ми, продовжувати будем
Розпочаті добрі діла.”
Це дитячі постанови.
Так дітвора гомоніла.

Але, це буде коли то?
“Як будемо мати змогу,
А наразі я покажу
Вам до цього всім дорогу”.

НАША ЯЛИНКА

У нас сьогодні радісно
В дитячому садку:
Ялиночку, мов кралечку
Поставлено в кутку.

Так гарно — гарно прибрано
Ялиночку для нас.
Блискітками срібlistими
І безліччю прикрас.

Горять вогнями зірочки,
Ліхтарики блистять,
Гарненькі подаруночки
Під вітами лежать.

Н.

Св. Софія в Золотоверхому Києві, столиці України

Володимир Мацьків

22 СІЧНЯ

Був морозний січневий ранок. Сходяче сонце ярко освічувало своїм золотом - червоनावим промінням великі дома на Софійській площі у Києві. Заглянуло воно також до мешкання Володі Косаренка, що містилося на третьому поверсі у гарному домі, що стояв напроти величного пам'ятника гетьмана Богдана Хмельницького.

У хаті зробився рух. Батько, мати та старша сестра, Ніна прикрашують балкон великим полтавським килимом. На середині цього килима уміщують портрет Тараса Шевченка. Чейже він своїм трудом та своїм таланом найбільше причинився до сьогоднішнього радісного свята. По боках килима, розвішують два синьо - жовті прапорці.

Володя проглядається роботі. Його цікавить усе. Подібно прикрашують й інші дома при Софійській площі. В повітрі чути щось величне, щось радісне.

Нараз понісся сильний гуркіт. Володя присівся до вікна. На площу в'їхала з розгоном батарея важких гармат. Усі гармаші у сивих шапках, об'їхали площу та зупинились недалеко пам'ятника славного Богдана. В цій же хвилині прибули кінні відділи Українських Січових Стрільців. З сусідньої вулиці вмаршували піхотні частини українського війська.

Рівночасно з військом почали напливати на площу київські грома-

дяни. З Великої Володимирівської, Михайлівської, Софійської та інших вулиць ішли юрби народу, їхали повози, запряжені гарними кіньми, в'їздили авта...

Всі ставали на призначені їм місця в спокою та порядку навкола престола, який саме кінчили прикрашувати на середині площі.

Втім ударили дзвони на дзвіниці Софійського Собору. Відзиваються вони тільки у великі свята. Військові оркестри заграли "Ще не вмерла Україна"..., а з тисячних уст народу понеслося грімке "Слава".

Коли все втихло, прем'єр Української Держави Володимир Винниченко відчитує Універсал Злуки представникам української влади та народу, що густо зібрались недалеко престолу.

— "Від нині зливається в одно віками відділені одна від другої частини єдиної України: Західня Українська Народня Республіка і Народня Українська Республіка в одну Велику Україну"...

Після цього стає чотирьох дияконів, в чотирьох рогах площі, та ще раз відчитують цей Універсал народові. (Радія та голосників тоді ще не було нігде в світі), а коли скінчили, при престолі залунали слова Молебня в подяку Всемогутньому Господеві за це, що позволив дожити цієї радісної хвилини.

Володя прилип до віконної шиби, щоб не пропустити ні одного моменту та ні одного слова з того всього, що діялося тоді на Софійській площі. Він відійшов від вікна аж тоді, коли по скінченому святі, розійшлися усі люди, від'їхали усі повози та авта та відійшли усі військові частини.

**

Сьогодні п. Володимир Косаренко має вже 54 роки. Московські большевики, які пізніше силою загорнули Україну і її столицю Київ, примусили його опустити рідну землю та жити в чужому краю. Але подій, які діялися дня 22 січня 1919 року, а які він так добре оглянув з вікна своєї хати, маючи 10 років, він ніколи не може забути. Вони ввижаються йому дуже часто, а найвиразніше в дні 22 січня. В цьому дні він переживає знова цей радісний та величний день.

**

І ми також не забудемо ніколи про цей важливий день нашої історії.

МИКОЛА ПОГІДНИЙ

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

(КАЗКА)

I.

На нашій славній Україні, — де батько-Дніпро котить свої хвилі у Чорне море і виглядає чубатих Запорозжців, жив собі козак Нетяга. Він блукав багато на своєму віку світами і шукав долі, щастя й волі. Шукав і тужив за своїми братами-козаками. А як нагадав собі за Матір — запорожську Січ, то в нього мало серце не розірвалось із туги та жалю.

Ось й тому задумав козак Нетяга на Січ вернутись і козацтву, — запорожському-низовому, — поклонитися.

Зладив собі байдак, набрав харчів і пустився Дніпром у дорогу. І плів не одну днину і не одну нічку. Минав села за селами, міста за містами; скрадався комишами, очеретом, а все ближче та ближче доходив до мети. Бо його серце нічого більше не бажало, як лиш добитися чимскорше до Січі.

А коли вже побачив грізний Чортмелик і дикі, грізні пороги та як блідолиций місяць, що вийшов з-за хмар, поцілував його козацький чуб — то з радости аж заплакав козак Нетяга.

Пустився, як божевільний, байдаком на Дніпрові пороги. І мчав його байдак стрілою і скакав з виру на вир, що аж весла тріщали. Та кріпко держався козак Нетяга. Знать було, що в ньому кров запорожська заграла. Під умілою кермою байдак переплив щасливо пороги і перейшов на тихе Дніпрове плесо. І тоді завернув козак Нетяга до берега, вискочив з байдака, забрав свої харчі і подався просто на Січ. А що знав запорожські звичаї то зараз кликнув:

— Пугу! Пугу!

— Ану — чейже хтось відізветься, — подумав і кликнув удруге:

— Пугу! Пугу!

Але дарма. Ні слихом слухати, ні відом видати. Нікого й нічого — наче все завмерло.

Ба, думає собі козак Нетяга, твердий сон козацький. Мабуть недавно з походу вернулись — і замовк.

Та йде козак Нетяга дальше і вже побачив курінь, той сам, в яким отаман Сірко раду радив.

І приступив він ближче. Вже хоче заходити в двері та нараз його неначе морозом стяло.

— Що це за лихо? — Чи я в Січі, чи не в Січі? Ніодного козацького чуба не бачу. Ціла хата пустою дише. Лиш вікна й двері наставили порожні горла і немов на віки заніміли.

І зловився козак Нетяга за чуба:

— Боже мій, Боже мій! І Матінко Пречиста, а це що таке скоїлось?

Але ще не вірить своїм очам козак Нетяга. Іде на самий майдан, де кругом курені стояли, а по середині, як у віночку, козацька церковця св. Покрови. Та бо й тут нема нікого. Лиш глухо вітер очеретом шумить, наче б тої козацької слави із віку не було.

І кричить знову в розпучі козак Нетяга:

— Пугу! Пугу!

Але ніхто козацького голосу не почув. Лиш порожня луна, немов поглимилась над ним і повторила беззвучно: Пугу! Пугу!

І затрівожилось серце козацьке. Він бігав, як шалений, очеретом та комишами. Кликав, кричав, молив, благав, здіймав руки до неба, закликав.

Та проте ніхто не відзивався. Кругом тихо й тихо, лиш Дніпро-батько шумить та безжурно котить свої хвилі. Ніде живої душі. Хіба десь у лісі пугач жалісно запугував, або в лузі сойка застогнала.

І бив себе козак Нетяга по голові чубатій, торгав за чуба.

— Доле! - Доле! — жалівся. Що це таке скоїлось? Що за нещастя впало на Матір нашу — Січ-запорожську?

І думає козак Нетяга:

Як нема вже живих нікого, то бодай мертвим треба поклонитись і за душі козацькі, лицарські, мушу помолитись.

І прийшов козак Нетяга на козацьке кладовище. Прийшов і занімів з дива.

Всі могили козацькі осквернені, пориті, хрести поломані, лежать поваленим лісом, а козацькі домовини так і порозкидвані по цілому кладовищі.

Коли побачив це козак Нетяга, то так голосно заридав, що аж батько-Дніпро-Славута здригнувся. Здавалося, що пристанув на порогах і слухав, як жалівся нещасний козарлюга.

Не мав він сили цієї зневаги стерпіти. Жаль стало козакові Нетязі, що його друзі, славні Запорожці і по смерті навіть спокою не мають.

І знайшов він якусь лопату, перехрестився та почав копати глибокий діл, щоб козацьке біле тіло похоронити. І копав він цей діл три дні й три ночі. Зносив на своїх дужих плечах розбиті домовини і скидав їх у темний гріб. Кидав усе, що було, а коли очистив кладовище з козацького білого тіла, усапив високу могилу, а на верху поставив високий хрест.

Аж тепер успокоївся козак Нетяга і стало йому легше на серці. Не сподівався, що доведеться йому віддати козацькій славі останню прислугу.

Стомлений великою працею пішов на Дніпровий беріг. Тут покріпився холодною водою, сів собі на камінь спочивати і полинув думками в недавнє минуле.

(Далі буде)

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ

(Оповідання)

Ви думаєте, що розповідатиму вам про чоловіка. Ні!... Василь Михайлович — це був кіт.

Так, так! Великий, поважний, білий кіт. Тільки на собі мав брунатну пляму, та хвіст брунатний. А так — увесь білий. І дуже поважний! Такий поважний, як часом буває якийсь високий урядовець, або староста. Він ніколи не бігав, нікуди не поспішав, їв повагом, помаленьку. Через свою поважність і ім'я собі придбав поважне — Василь Михайлович. А не якийсь там — Васько, Мурко...

Коли бувало звертатись до нього — “Васько!”, або “Василію!”, то він ніби й не чув, ніби не до нього мова. А скажіть — “Василію Михайловичу!”, він зразу оглядається, муркає, але не поспішає підходити, аж поки не покличуть його: “А ходіть но сюди!” Тоді йде. Помаленьку йде, і хвоста, як палку на плечах несе — завжди задер догори. Дуже поважний був кіт.

Звичайно буває так, що коти, які не живуть в одній хаті, при зустрічі б'ються. Часом траплялось і Василеві Михайловичу зустрітись з чужим котом. Але не бився. О, ні! Його поважність на це не дозволяла.

Чужий кіт, бувало, стане в бойову позицію, наїжиться, хвоста настовбурчить, пихкає, пирскає, а Василь Михайлович тільки подивиться, очі прижмурить, обернеться і одійде собі. Одійде, ляже й дивиться, як сердиться чужий.

Може думаєте, що він боявся? Овва! Він не був боягузом. Одного разу було таке:

На вулиці гралися сусідські собаки. Бігали, перекидалися, борюкалися один з одним, і при цих веселих забавах гарчали. Ну, звичайно, як собаки!... Василь Михайлович сидів на тину якраз напроти своєї садиби. Хтось з хати гукнув: “Василію Михайловичу! А ходіть но сюди!”

Отже, треба було йому перейти через вулицю. А серед вулиці собаки... А, відомо всім, що коти дуже бояться собак. Та наш Василь Михайлович не злякався.

Він спустився на землю, задер хвоста догори, якийсь час постояв і поважно рушив просто на собак. Спокійно перейшов повз них, аж собаки припинили свої забави з дива. Стояли, дивилися на kota, що так поважно йшов і не звернув на них уваги.

Кіт дійшов до своєї брами, тоді оглянувся на собак, прискнув на них, ніби засміявся, і поліз в дірку під воротами.

Собаки схаменулися, загавкали, кинулися доганяти, але той був уже у своєму дворі. Не дістали його собаки.

Ні, не був Василь Михайлович боягузом.

Було у нього багато цікавих прикмет таких, яких звичайно коти не мають.

Наприклад: Він любив їсти свіжі помідори. Сам, бувало, піде в город, на грядку з помідорами, вибере собі якийсь достиглий, червоний помідор, зіб'є його лапою з куща й тут же сяде і в'їсть.

Любив ягоди — порічки. Підійде до куща, стане, упреться боком в гіляку й трусить. Спілі ягоди сипляться на землю, а він собі збирає їх, та смачненько заїдає.

Але що найцікавіше — любив купатися. То для всіх було диво-дивне!

Кіт — любить купатися!

Правда, що будь-коли і в якій будь воді він не купався. Скажімо зимою, то трудно було його викупати, хоч часом і конечно було треба. Він же був білий, а як залізе часом в піч, то вимаститься, тай треба купати. То він протестує.

Але влітку... О! то що іншого.

Ми наливали води в велику миску і ставили на сонце, щоб нагрілася.

Василь Михайлович підходив до миски і пробував лапою воду. Як вода була ще холодна, він лягав коло миски і чекав. Через деякий час знову пробував лапою — чи нагрілася.

Коли вода здавалась йому досить теплою, він ввазив у миску. Спочатку постоїть трохи, потім сяде, а там і ляже. Голову покладе на вінця миски, лежить собі, і солоденько мружиться на сонці. Накупається так, тоді вилазить і лягає на сонечку, вигрівається. Як висохне, зробиться такий пучнастий, чистий, білий, аж любо дивитися.

Такий то був кіт Василь Михайлович!

ЛЮТИЙ

Другий місяць в році — Лютий,
А лютує він тому,
Що на світі довго бути
Не доводиться йому.

Хоче Лютий, щоб на світі
Панувала вік зима.
Та поволі сонце гріти
Починає крадькома.

Довші дні, коротші ночі.
Гульк, уже й струмок тече!
Лютий враз як зарегоче,
Знов морозом припече.

Та як зійме враз хуртечу,
Як засипле снігом дах!
Люди добре топлять печі,
Щоб не змерзнути в хатах.

Та здалеку крок по кроку
Йде весна, веселий час.
І розгніваний нівроку
Лютий геть тіка від нас. **Н. З.**

ПОКОТИГОРОШОК

(Продовження)

— Все було б далеко смачніше, — каже Покотигорошок, — коли б було із закришкою і з потрібними приправами! Ти, Линвику, бачу не спритний до кухарських речей; тому завтра ти підеш зі мною на лови, а побратим Вернигора буде куховарити. Надіюсь, що він краще за тебе справиться.

Повечерявши, поклались всі спати.

Покотигорошок і Вернигора скоренько заснули; не міг тільки Линвик заснути. Його боліли сильно плечі від побоїв, які отримав від бублика. Довго, довго, обертався Линвик з одного боку на другий; вкінці й його зморив сон і він заснув над ранком.

Минулась ніч, показалаь рання зоря, стала днина. Повставали наші побратими, повмивалися, поснідали й почали лагодитись іти в ліс. Коли все було готове, Вернигора лишився в хаті куховарити, а Линвик і Покотигорошок пішли в ліс на лови.

Ще далеко було до полудня, як Вернигора злагодив пресмачний обід зі всіми можливими приправами. Зі всіх страв найліпше вдалась йому печеня, яку підбив сосом з пшеничної муки й приправив ведмежим салом.

Почав Вернигора страви засувати в піч, щоб були гарячі, і вже затикав піч кружком, коли почув, що хтось застукав у двері. Вийшов Вернигора, відчинив, дивиться і сам собі не вірить, що він перед собою бачить. А то бачите прийшов і до нього на обід знаний вже нам бублик.

— Та що ти дивишся? — заверещав він до Веннигори. — Пересад мене через поріг, бо це моя а не твоя хата, заведи мене до хати й дай мені їсти!

На такий приказ взяв Вернигора на руки огиду, заніс до хати й посадив за стіл. Потім урізав кусочок козячої печені, положив на дерев'яній тарілці й поставив перед огидою.

Ще Вернигора не оглянувся, а витріщиокий рогатий гість вже пожер всю печеню.

— Давай мені їсти! — кричить бублик.

Вернигора дав ще кавальчик, а бублик з'їв все в одній хвилині.

— Давай їсти! — кричить дальше храпливим голосом бублик.

— Шкода моїх заходів! — думає собі Вернигора. — Огида пожре все, не лишиться нічого побратимам. Перепрошую вас, — каже до бублика, обернувшись до нього — вже більше нема вам що дати. На цей раз буде з вас.

— Так?! — заверещала огида й роз'ярена схопилась із-за стола, відкинула кружок від печі, повитягала й пірвала, що було в печі, поїла все,

чисто вилизала навіть і сос, що був з пшеничної муки й з ведмежого сала, вхопила свою дубову палицю, потягнула нею Вернигора по плечах, аж шкіра трісла, кинулась через поріг з хати на двір і пропала в лісових гущах.

Оголошений Вернигора кинувся чим скорше наставляти горшки та ладити свіжий обід і не встиг помити горшків і почистити бляхи, аж от надійшли оба побратими з новою добичею з ліса, посідали за стіл і попросили о обід.

— Ов! Ти, побратиме, ще гірше не вдався на куховара, чим наш побратим Линвик! — каже Покотигорошок, побачивши, що Вернигора ще більш спізнився з обідом, як вчора Линвик. — Чи не спав ти, небоже? Бо щось у тебе сльози в очах мов би з просоння, з умучення.

Вернигора оправдується, як може й не згадуючи про бублика. Але Линвик догадався, що це певно й Вернигорі бублик такої самої бучі завдав, як і йому вчора.

От і поставив Вернигора на столі обід. Побратими з'їли, повставали із-за стола й почали розбирати вбиту звірину. А було чого заходитися. Линвик наловив у свої сіті багато риб, а Покотигорошок приніс на плечах дикого буйвола.

До самого вечора патрошила наша трійця звірину. Повечерявши полагали всі спати.

Покотигорошок спить як забитий. Лише Вернигора й Линвик перевертаються з боку на бік, бо від дубової палиці огидно попухли їм плечі й пекли від болю, мов би їх хто огнем жарив; але один перед другим соромилися признатись до цього, що їх спіткало. Ледви над ранком сердешні заснули.

(Закінчення буде)

ЗИМОЮ

Гей, мороз великий буде,
Одягайтесь тепло люди,
Придивляйтесь до звірят,
Хай вони вас і провчать.

Голуби такі пухнаті,
Годі, годі їх впізнати,
І такі ж і горобці,
Все співають — цір, цір, цір.

Білки по дуплах лиш сплять,
А горішки — їх пожива.
Миші в норах десь сидять,
Їм зима — біда правдива.

А ведмеді в теплих гаврах
Аж хроплять в твердому сні.
І під кригою дрімають
Жаби у ставку, на дні.

А на снігу, під кущами,
У кутку малої ями,
Де світає світло дня,
Примостилося зайченя.

Сніг, це затишок перинки.
Притулившись до ялинки
Тихо снить хороші сни,
Про щасливі дні весни.

Н.

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

ЗАГАДКА

Треба добре пригля-
датися до всіх сторін до
цього рисунку, а тоді по-
бачите крім Марійки, ба-
гато других речей.

VALENTINE CONTEST

Mary is mailing her Valentines.

Two friends are nearby pre-
tending not to watch her.

Can you find them and these
other things, too?

Send all solutions to:

"MY FRIEND" before March
25, 1963.

ЗАГАДКА

Що за гостя в нас така —
І зелена, і струнка,
На гіллячках — ліхтарі,
І ростуть на ній не шишки,
А цукерки та горішки?